

(גה) "להורות ביום
 המנוח וביום המהור. כמע הראצ"ד צפי
 המ"כ בזה"ל ירושלמי פ' אין דורשין אמר רב אין
 אדם ראשי לומר ענגע הדרעת אלא א"כ ראה לו
 שימש כילד הוא עושה בתחלה רצו פומס לו ראשי
 פסוקים ומסכים, למדנו שאע"ג שהוא תלמיד
 ותיק יודע ומצין הכל מדעתו, אינו ראשי לעשות
 בהם מעשה אלא ע"י פתיחת רבו, ומפיק טעמיה
 הכא מדכתיב להורות ביום הטמא עד שיורנו רבו
 עכ"ל הראצ"ד, וא"כ פ"י להורות היינו שהכהן
 יהא מורה בשעה שצא מעשה לפניו, ויהא קורא
 לתלמידיו ולהראות להם בעין נורת הנגע ופרטיו,
 בין ביום הטמא בין ביום הטהור, וע"ז מסיים
 המקרא עוד הפעם זאת תורת הדרעת, פ"י שזה
 הדין אינו בכל מקום אלא בדרעת, בלשון דקדוקי
 הפרשה קשה להצין וגם ההלכות המקובלות
 מועטות כדאי בחגיגה פ"א, וע' מש"כ בס'
 דברים כ"ד ט'. יש לצאר עפ"י סמיכות המקרא
 לשאת ולספחת ולצהרה, למקרא זה להורות וגו',
 משום שזה הדין ישנו ביותר ענגעי לרעת עור
 בשר שמראותיו מרובים ומטעים, ולריך שקידה
 עד שיהא בקי בהם. וי"ל עוד דבאמת הוא ציון
 גדול לאדם שיחקצנו תלמידים רבים ויבטי על
 בשרו ונגעו, ודאי בהוראה כיוצא בזה במקום אחר
 אסור לעשות כן ולהצין פני השואל, אבל ה
 תורת הדרעת שיגיע לו כפרה על שהלצין הוא
 פני חצירו:

בצ"ג דה הדרעה
 בראש עלולך

והקרוץ אלי לומר בזה שעיקר הטעם בעבור צרות העין, כמו
 שאמרו רז"ל (ערכן טז.) מן פסוק ובא אשר לו הבית
 זה שייחד ביתו לו לעצמו ולא היה מהנה ממנו אחרים, כי
 לבעבור זה נתן ה' לו לאחזה בית מלא כל טוב לנסותו אם
 ייטיב מביתו גם לאחרים כי לי הכסף והזהב אמר ה' (חגי ב ח)
 וכל מה שהאדם נותן לאחרים לא משלו הוא נותן כי אם
 משלחו גבוה קא זכי ליה לכך נאמר כי תבואו אל ארץ כנען
 אשר אני נותן לכם לאחזה, כי לא בחרבם ירשו ארץ ודרועם
 לא הושיעה (תהלים מד ד) כי אם ימין ה' רוממה, לתת להם נחלת
 גוים, ואין מקום לצרי עין לומר כחי ועוצם ידי עשה לי את
 החיל הזה. שהרי ה' הוא הנותן לך כח ואחזה, ואם כן דין הוא
 שתתנו משלו לעניי עמו ואם לא תשמעו בקול דברו ותהיו מן
 צרי העין המיחסים האחזה אל עצמם אז ונתתי נגע צרעת בבית
 ארץ אחזתכם, רצה לומר במקום שאתם מיחסים האחזה לכם
 כאילו אתם האוחזים בה בכח ידכם, לכך נאמר מיד ובא אשר
 לו הבית, זה שייחד ביתו לו לעצמו לומר שבכחו ועוצם ידו
 בנה ביתו:

כאן יקרא פולח
 עלולך

כרם היה לגבות ויורעאלי. יקריב קבוצ את ה' מרוקן טמה
 שחונך שאם היה קולך נאה עובר לפני התיבה. היא
 בן אחותו של ר' אלעזר הקפר היה קולו נאה והיה אומר לו ותיא
 בני עמה וכבוד את ה'. טמה שחונך. גבות ויהי קולו נאה והיה
 עולה לירושלים והיו כל ישראל מתכנסין לשמוע את קולו, פעם אחת
 לא עלה והעירו עליו בני בליעל ואבד מן העולם מי גרם לו על ידי
 שלא עלה לירושלים בראייה לכבוד את הקב"ה טמה שחונך למה שכבוד
 אברה וזורה ק"לא יחמוד איש את ארצו אימתי בעלותו:

ואקט שמוני
 עמית ה' בא

וייצא הרוח ויעמד לפני ה' ויאמר אני אפרגו ויאמר ה' אליו במה ויאמר אצא והייתי רוח שקר בפי כל נביאיו
 ויאמר תפתה וגם תוכל צא ועשה כן *מאי רוח אצ' יורגן רודו. של גבות היורעאלי מאי צא אבר רבינא צא
 מסחיצתי שכן כתיב דובר שקרים לא יכון לנגד עיני

גמ' מנכנין (קב"ל)

מתנ"י המתפלל ומעיה סימן רע לו ואם שלח צבור הוא סימן רע
 לשולחו מפני ששולחו של אדם כמורו אמרו עליו על ר' חנינא בן רוסא
 שהיה מתפלל על החולים ואמר זה דין זה מת אמרו לו מנין אתה יודע אמר
 להם אם שגורה תפילתי בפי יודע אני שהוא מקובל ואם לא יודע אני
 שהוא מפורץ: גמ'

ככניג חצ"ל